

ม ง ค ล ที่ ๒ ๒
ง ด เ ว้ น จ า ก บ า ป

อ ย่ า อ า ห า ต กั น เ ล ย

บุคคลที่ทำความชั่วไว้ แม้จะหนีไปในอากาศ หนีไปใน
ท่ามกลางมหาสมุทร หรือหนีไปยังชอกเขา ก็ไม่อาจพ้นจาก
กรรมชั่วของตนได้ เพราะไม่มีที่ใดที่ความตายจะไม่มาสู่เขา

อย่าอาฆาตกันเลย

๘๘

การไปสู่พระนิพพาน เปรียบเสมือนการเดินทางไกล จึงจำเป็นต้องมีเสบียง คือบุญเป็นเครื่องสนับสนุน ให้เราได้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ ท่านได้สร้างบารมี ๓๐ ทศจนเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ในที่สุดก็ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะอาศัยบุญอย่างเดียวเท่านั้น ดังนั้น บุญจึงเป็นเรื่องใหญ่ที่เราต้องให้ความสำคัญเมื่อโอกาสแห่งการสร้างบุญสร้างบารมีมาถึง จงอย่าปล่อยให้อีกสัณฐานผ่านไปอย่างน่าเสียดาย ให้รีบชวนชวายเป็นสหายสร้างบารมีกันทุกคน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท ว่า

“น อนตฺถิกฺขเ น สมฺมุตฺตมชฺเช

น ปพฺพตานํ วิวรํ ปวีรํ

น วิชฺชติ โส ชคตฺตปฺปเทโส

ยตฺตฏฺฐิตํ นปฺปสฺสเหยฺย มจฺจุ

บุคคลที่ทำความชั่วไว้ แม้จะหนีไปในอากาศ หนีไปในท่ามกลางมหาสมุทร หรือหนีไปยังชอกเขา ก็ไม่อาจพ้นจากกรรมชั่วของตนได้ เพราะไม่มีที่ใดที่ความตายจะไม่มาถึงเขา”

อย่าอาฆาตกันเลย

๘๕

ไม่มีใครที่จะหนีผลแห่งกรรมที่ตนได้กระทำไว้ ไม่ว่าจะ
เป็นกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมย่อมให้ผลเสมอ ถ้าใครสร้างกุศล
กรรมไว้ บุญก็จะบันดาลให้ประสบแต่สิ่งที่ดีงาม แต่ถ้าใครสร้าง
บาปกรรมก็จะได้รับวิบากกรรมที่แสนทุกข์ทรมาน จะหนีไปไหน
ก็หนีไม่พ้น เมื่อถึงขีดถึงคราวที่กรรมตามมาทันก็จะให้ผลทันที
ยิ่งผู้ใดได้ทำบาปกรรมหยาบช้ำมากๆ ยิ่งมีโทษหนัก ไม่มีสถานที่
ใด ที่จะพ้นไปจากเงื้อมมือของพญามัจจุราชได้

*ดังเรื่องในสมัยพุทธกาล พระเจ้าสุปปพุทธะ ซึ่งเป็น
พระราชบิดาของพระนางพิมพาแห่งกรุงเทวทหะ ได้ผูกอาฆาต
ในพระบรมศาสดา ด้วยเหตุที่เจ้าชายสิทธัตถะได้ทอดทิ้งพระ-
มเหสีคือพระนางพิมพา แล้วออกผนวช

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ในนิโครธาราม
พระเจ้าสุปปพุทธะผู้ทรงเก็บความแค้นเคืองในพระทัยมาเป็น
เวลานาน จึงมีโอกาสดำระความแค้น ได้หาวิธีการกลั่นแกล้ง
พระบรมศาสดา และกระทำการอันหยาบช้ำ ด้วยการเสด็จไป
ขัดขวางการเสด็จวิปัสสนาของพระพุทธองค์ โดยประทับนั่ง
เสวยน้ำจืดอยู่กลางถนน แม้มหาดเล็กจะทูลทัดทานอย่างไร
ก็ไม่ฟัง

อย่าเอาผิดกันเลย

๕๐

เมื่อพระพุทธรองค์เสด็จมาถึง เห็นพระเจ้าสุปปพุทธะประทับนั่งขวางถนนอยู่ ทรงรู้ว่ามิพระประสงค์จะกลับแกล้ง จึงเสด็จกลับไปยังพระวิหาร และทรงแยมพระโอษฐ์ให้ปรากฏ พระอานนท์เถระเห็น จึงทูลถามว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อะไรหนอ เป็นเหตุให้พระองค์ทรงแยมพระโอษฐ์ พระเจ้าข้า” พระศาสดาตรัสถามว่า “เมื่อครู่นี้ เธอได้เห็นพระเจ้าสุปปพุทธะไหม” พระอานนท์ทูลรับว่า “เห็นพระเจ้าข้า”

พระบรมศาสดาตรัสว่า “พระเจ้าสุปปพุทธะทรงปิดกั้นหนทาง ขัดขวางการดำเนินของตถาคตเพื่อไปโปรดสัตว์ ครั่งนี้นับว่าพระองค์ได้ทำกรรมหนักมาก เพราะกรรมนี้ ในวันที่ ๓ หลังจากนี้ไป พระองค์จะถูกธรณีสูบที่เชิงบันได ภายใต้มหาปราสาทของพระองค์”

เมื่อพระพุทธรองค์เสด็จกลับพระวิหารแล้ว พระเจ้าสุปปพุทธะทรงยินดีปรีดาสมาสมพระทัย และได้ส่งมหาดเล็กคนหนึ่งให้คอยติดตามหมู่ภิกษุสงฆ์ไป เพื่อสอดแนมว่าพระลัมบาลัมพุทธเจ้าจะตรัสว่าอย่างไร และให้กลับมาถวายรายงานพระเจ้าสุปปพุทธะด้วย

เมื่อพระเจ้าสุปปพุทธะทรงรู้ถึงพุทธพยากรณ์ ทรงหวั่นพระทัยเป็นอย่างมาก พลังดำริว่า “คำพยากรณ์ของพระ-

อย่าอาฆาตกันเลย

๕๑

ลัมมาลัมพุทเธเจ้าทั้งหลายยอมเป็นจริง แต่พระพุทเธองค์ตรัส เฉพาะเจาะจงว่า เราจะต้องถูกรณีสืบที่เชิงบันไดในวันที่ ๗ เราจะทำให้วาจานี้คลาดเคลื่อน โดยเราจะไม่ไปใกล้ที่เชิงบันได ปราสาท”

พระเจ้าสุปปพุทเธผู้มีความอาฆาตในพระราชหฤทัย อย่างยากที่จะลบเลือน ได้สั่งให้ข้าราชการบริพารทั้งหลายขน เครื่องอุปโภคบริโภคไปไว้บนปราสาทชั้น ๗ และทรงคัดเลือก ทหารที่มีรูปร่างกำยำล่ำสัน ให้ผลัดเปลี่ยนกันเฝ้าที่ประตู ปราสาททุกๆ ชั้น ประตูละ ๒ คน เป็นกรณีพิเศษ

จากนั้นทรงเรียกประชุมทหารผู้มีความจงรักภักดีเหล่านั้น โดยมีรับสั่งอย่างเฉียบขาดว่า “ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป หากพวกเจ้า เห็นเราลงมาจากปราสาทด้วยความประมาทแล้ว พวกเจ้าอย่า ได้เกรงใจ จงอุดกระชากรเราขึ้นไปอยู่บนปราสาทตามเดิม อย่า ได้ปล่อยยให้เราลงไปอย่างเด็ดขาด พวกเจ้าจงปฏิบัติหน้าที่นี้ อย่างเคร่งครัด”

คนในพระราชวังได้รู้ข่าวที่พระเจ้าสุปปพุทเธทรงเตรียม การทุกอย่างด้วยความพยายามอย่างยิ่ง ที่จะไม่ให้พระองค์ต้อง ถูกรณีสืบที่เชิงบันได จึงได้นำความนี้ไปบอกพระภิกษุสงฆ์ ภิกษุทั้งหลายจึงไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา และกราบทูลพระองค์

อย่าเอาผิดกันเลย

๕๒

พลาถถามถึงพระพุทธรูปที่ทรงพยากรณ์แก่พระอนนทว่า จะยังคงเป็นจริงอยู่หรือไม่

พระบรมศาสดาผู้ทรงพระลัทธิปัญญุตญาณทรงประทานพุทธดำรัสว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อย่าว่าแต่พระเจ้าสุปปพุทธะจะขึ้นไปอยู่บนปราสาทชั้น ๗ และมีทหารกำยาล่าสัตว์เฝ้ารักษาประตูดุอยู่เช่นนี้เลย แม้จะมีฤทธิ์เหาะไปได้ในอากาศ หรือจะทรงหนีไปทางมหาสมุทร หรือจะทรงหนีเข้าไปในชอกเขา ก็จะต้องถูกแผ่นดินสูบที่เชิงบันไดของปราสาทนั้นแหละ เพราะถ้อยคำของตถาคตไม่เป็นสอง เรากล่าวอย่างไร ย่อมเป็นอย่างนั้น”

พระเจ้าสุปปพุทธะทรงกระลับกระส่ายมาตลอดราตรีจนกระทั่งถึงเช้ามิดของวันที่ ๗ เมื่อทรงเห็นว่ายังไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ก็ทรงมีความสบายพระทัยว่า พระวณะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคงจะไม่เป็นจริง แต่ก็ยังไม่ทรงวางพระทัย จึงลั้งกำชับทหารยามทุกคนให้ทำหน้าที่อย่างแข็งขัน

กระทั่งเวลาล่วงไป จนตรงกับเวลาที่พระราชาได้ปิดกั้นหนทางเสด็จของพระบรมศาสดาเมื่อ ๗ วันก่อน ม้าพระที่นั่งตัวโปรดของพระราชาเกิดพยศขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ ทั้งเตะทั้งถีบผนังโรงเลี้ยงม้าเสียงดังสนั่น และเป็นที่รู้กันว่า ม้าตัวนี้เมื่อเกิดพยศขึ้นมาแล้ว มีเพียงพระเจ้าสุปปพุทธะเท่านั้นที่จะ

อย่าอาฆาตกันเลย

๕๓

ปราบให้สงบลงได้ เสียงพยของม้าย่างขึ้นตลอดเวลา จนพระราชาทรงกระวนกระวายพระทัยยิ่งนัก

ในที่สุดพระราชาทรงลืมนุทพยากรรมจนหมดสิ้น มีพระประสงค์จะไปปราบม้ายพยอย่างเดียว จึงออกจากห้องประทับ ทันใดนั้น กรรมได้บันดาลให้ประตูทุกบานเปิดออกได้เอง ฝ่ายทหารต่างลืมนหน้าที่ของตนจนหมดสิ้น กลับช่วยกันผลักให้พระองค์ลงบันไดไปอย่างรวดเร็ว เมื่อใกล้ถึงเชิงบันไดเบื้องล่าง มหาปฐพีส่งเสียงดังสนั่น ทันทีที่พระบาทของพระราชาแตะถึงพื้นดิน แผ่นดินก็แยกออกเป็นสองส่วน และสูบเอาร่างของพระเจ้าสุปปพุทธะลงไปยังอเวจีมหานรกทันที

เพราะฉะนั้น บาปกรรมที่ล่วงเกินต่อพระรัตนตรัยนั้น เป็นกรรมหนัก เพราะพระรัตนตรัยเป็นของสูง มีคุณอนันต์ ถ้าหากใครไปลบหลู่ดูหมิ่นแม้เพียงเล็กน้อย ผู้นั้นย่อมได้รับโทษอย่างมหันต์ แต่ถ้าเราเคารพกราบไหว้ด้วยจิตเลื่อมใส บูชาท่านด้วยอามิสบูชา และปฏิบัติบูชาแล้ว ย่อมได้รับอานิสงส์มากมายสุดที่จะนับจะประมาณ ดังนั้น อย่าให้อกุศลธรรมความเห็นผิดเข้ามารอบงำจิตใจของเรา อย่าได้ผูกโกรธหรืออาฆาตพยาบาทกัน แต่ให้อภัย และมีความเมตตาปรารถนาดีต่อกัน ชักชวนกันสร้างบุญกุศล จะได้เป็นผู้ไม่ประมาทในชีวิตกันทุกคน